

Revistă a pieței de artă din România | august - septembrie 2006

antic
Art

MAGAZIN

expoziții antichități anticariate filatelie
numismatică case de licitații muzee clasice
colecții concerte restaurare ateliere carte
spectacole avanpremieră galerii de artă

Se distribuie **gratuit**
în fiecare lună

Gregor

Lucrări de
CRISTINA SIMONA MARIAN
Pictură pentru cameră de copil

Căutătorii de patrimoniu

Începem să îl exportăm pe Grigorescu, nu ca pictor național ci ca adevărat maestru al picturii noastre, cel care a făcut de fapt legătura profundă între arta românească și pictura modernă europeană prin prelungirea de la Barbison a picturii an plein air. Am putea să-l exportăm și pe Gheroghe Anghel dar nu putem trece în jurnalul autorităților decât încă un moment în care acest mare artist a fost uitat!

Vorbim însă de cel mai scump ziar din lume, Zimbrulu si Vulturulu românesc sută la sută și cu cele mai scumpe timbre tipărite la noi francate pe frontispiciu. Vorbim despre el pentru că vorbește toată lumea: se află într-o delectabilă colecție particulară și va fi vândut la licitație peste o lună! România va participa ca să cumpere ceva care cu siguranță merită să fie în patrimoniul național? Cineva a propus primului ministru să finanțeze tranzacția. Este posibil ca partea elvețiană, casa de licitații, să accepte chiar un drept de preempțiune pentru România. Dar cineva trebuie mai întâi să pregătească banii pentru

dispărut din patrimoniu. De la Ermitaj și arhivele Naționale din Moscova au fost furate sute de obiecte. Acum, alertat Vladimir Putin trece la fapte. Poate va recupera ceva. E într-un fel parte a campaniei neoficiale pe care o duc experții ruși în artă care încearcă să cumpere de pe piața internațională valori ale artei și culturii ruse scoase la licitații. Rușii vor să recupereze cultura... O fac și vecinii unguri care au făcut dintr-un pictor care a trăit la Brașov, Hans Mattis Teutsch, o vedetă internațională. Noi cu ce ne lăudăm?

vernisaaje
expoziții
antichități
anticariate
case de licitații
colecții
filatelie
numismatică
galerii de artă
muzee
clasic
internetart
amintiri
restaurare
ateliere
carte
spectacole
concerte
avanpremieră
evenimente

achiziție. Să vedem!

Altfel rămânem cu patrimoniul ciuit. E o veste proastă, dură, dar serioasă. Dincolo de culisele oricărei tranzacții de un asemenea nivel, nu e puțin lucru să detii cea mai scumpă tipăritură gazetărească din lume, nu?! Să cumpărăm măcar lucruri noi dacă cele vechi se irotesc cumva. Și să nu luăm exemplul negativ al rușilor adică să nu ne întrecem să raportăm câte ne-au

anticArt magazin apare în fiecare lună și se distribuie gratuit în 5000 de exemplare.

Editori: Anticart Magazin SRL, J40/17402/17.10.2005, R 18045641
Remus Andrei Ion (editor coordonator) tel: 0744.156.840,
Dorin Mihalache tel: 0722.125.935
www.anticartmagazin.ro

anticartreview@yahoo.com,
remusandreion@gmail.com,
dorin_mihalache@yahoo.com
Format editorial și grafica:
Arhitection Studio
Layout: INNA Grup SRL -
tel: 0740.255.613
Parteneri anticArt magazin:
Fundația culturală Paolo Mercuri
(www.paolomercuri.ro)
Arhitection Studio

Coperta:

Nicolae Grigorescu - Adrescu la Barbison

Definit adesea din perspectiva disponibilității pentru recuperarea valorilor satului tradițional ca spațiu matrice al eternității, Ion Grigore a adoptat un comportament uman și artistic în care firescul și naturalețea exclud orice bănuială de cosmopolitism. Dăruit cu har de creator, ca zugravii anonimi ai medievalității stefaniene, artistul se simte mereu îndatorat acestora și fiecare gest are semnificația unei smerite reverențe. Mucalit chiar și atunci când slobozește cu dificultate cuvintele, devine cu totul alt om când urcă pe schele spre a picta un chip de apostol sau un înger. Barba arhierască îi conferă o expresie de monah și seamănă cu un Rubliov autohton.

Ion Grigore este unul dintre puținii locuitori ai paradisului terestru pe care-l identificăm în fiecare lucrare. În tablourile

lui, îndeosebi în cele din satul natal Corni, este atâtă liniște și împăcare încât vocile celor morți și așezati în lumea dreptilor în cimitir, se aud de departe. Poate exclama ori când, ca altădată Luchian: inspirația mea o văd tot, trebuie doar să privesc în jur. Tot astfel, ceea ce cade sub incidenta privirii pictorului se transformă miraculos într-un nou și sugestiv tablou. Aici, casele satului, iarna pe uliță, toamna sau primăvara, biserica, ceremoniile, lucrul pământului, recoltele, fecioarele sau cumetrele din Corni, devin subiecte preferate și, desigur, privilegiate. Cromatismul lui se revindică de la verdele și albastrul murilor mănăstirești din Bucovina, brunul și ocrul din paleta pământurilor brăzdate de plugurile primăverii, auriul din frunzele întomnate. Asadar, ruralitatea lui ține nu atât de o opțiune obiectivă, gestionată rațional, cât de asumarea unui fel de a fi, unde autenticitatea nu pare un lucru de excepție.

Tensiunile din tablourile lui se motivează îndeosebi prin schema compozițională pe care numai aparent i-o furnizează natura și, de asemenea, prin pensulația febrilă, fragmentată, aproape pointillistă. Structurile planurilor și ritmurile geometrice trasate pe coamele dealurilor au vitalitatea originarului și expresia cosmosului. Tot astfel, chipurile oamenilor par desprinse din frescele de la Voroneț unde tărâni au pozat pentru chipurile sfinților. Naturile statice nu au anvergura solemnă a olandezilor pentru simplul fapt că ele sunt merinde, hrana omului nevoias. Despovărate de aristocrație, oalele de lut pictate de Ion Grigore se despart de suratele lor din Delft prin caracterul frust, nesofisticat al frumuseții lor. Colorist în ordinea celor mari, Ion Grigore crede că a picta pentru cei mulți, pictezi pentru mult timp.

Valentin Ciucă

BANI PENTRU „ZIMBRULU ȘI VULTURULU”

Cel mai scump ziar din lumea este o tipăritură românească, Zimbrulu și Vulturulu, un jurnal care a fost la vremea lui francat cu opt mărci postale Cap de bour, fapt ce îi sporește și mai mult valoarea.

Ziarul în cauză se va vinde la o casă de licitații din Geneva în noiembrie, sursa fiind mai mult decât sigură: colecția Tomasi, celebră printre toți numismații și filatelii. În afară de „Zimbrulu și Vulturulu”, colecția filatelică Tomasi cuprinde plicuri cu mărci

„Cap de bour” din diverse emisiuni, pe care apar stampele Jassy (Iasi), Foltitcheni (Fălticeni), Tekutscs (Tecuci), Roman și Piatra. Dor o parte din colecție a mai fost expusă, o parte însă a rămas complet inedită pentru public și specialiștii în filatelie.

Ministerul Culturii din România vrea să participe la licitație și a cerut deja bani primului ministru. Există chiar posibilitatea unor proceduri avantajoase pentru autoritățile române care ar putea cere casei de licitații dreptul de

preemptiune care se practică în țările din vest pentru obiectele de importanță națională care ar putea fi achiziționate de biblioteci sau muzee bugetare.

Ziarul Zimbrulu și Vulturulu care este scos la licitație este foarte valoros datorită faptului că este francat cu opt timbre „Cap de bour” din emisiunea a doua, care în plus nu sunt separate, ci în două straifuri, unul de trei, altul de cinci bucăți. Straifurile au o valoare de colecție mult mai mare decât timbrele

CULORILE GRĂDINII ÎN PEISAJUL ROMÂNESC

Expoziție de pictură românească modernă
sub semnul Anului Francofoniei

Expoziția „Culorile grădinii în peisajul românesc” propune publicului o abordare inedită a unui secol de pictură românească (1850-1955), prin intermediul a 134 de lucrări din patrimoniul Muzeului Național de Artă al României ce ilustrează o temă plină de

sensibilitate și lirism.

Expoziția reunește picturi datorate unor personalități marcante precum Theodor Aman, Nicolae Grigorescu, stefan Luchian, Theodor Pallady, Gheorghe Petrașcu, Nicolae Tonitza, alături de lucrări semnate de artiști mai puțin cunoscuți precum Fidelis Walch, Nicolae Grant, Jean Neylies, Gheorghe Mărculescu sau Nicolae Stoica. Toate aceste opere sunt expresia pasiunii pe care artiștii o manifestă față de grădină, față de natură.

Alături de lucrări înfățișând grădini, în expoziție sunt prezente și peisaje interioare, naturi statice, precum și portrete cu pitorești accesorii vegetale – toate dezvăluind un interes special acordat naturii, o viziune sensibilă caracteristică picturii românești. Selecția lucrărilor permite totodată o sumară trecere în revistă a evoluției picturii românești moderne, a interferențelor acesteia cu tendințele și curentele europene care au marcat racordarea sa la marea cultură occidentală. Parcursul evidențiază atât continuitatea viziunii tradiționale (C.D. Rosenthal - “Scenă la fântână”, Mișu Popp - “Tânără în peisaj”), conservatorismul unor formule (Costin Petrescu - “Misitul”, Dimitrie Mihăilescu - “Peisaj”), cât și momentele

de ruptură care au condus la revoluționarea limbajului plastic (Vasile Popescu - “Parc”, Iosif Iser - “Peisaj din Franta”).

Văzută pe rând ca univers exotic sau rustic, ca alegorie și simbol al femininității, ca spațiu de relaxare și petrecere a timpului liber sau, dimpotrivă, ca loc în care se desfășoară munci de sezon, grădina - în toate aceste ipostaze - este o metaforă ce introduce privitorul în intimitatea relației artiștilor cu natura surprinsă în toată complexitatea și diversitatea ei.

individuale. Specialiștii estimează că gazeta ar putea fi licitată chiar și la 2 milioane de euro, bani pe care partea

românească ar putea să și acorde.

Primele timbre „Cap de Bour” au fost tipărite la „Atelia Timbrului” din lasi,

iar în prezent o piesă valoroasă ar putea să atingă și suma de 300.000 de euro, în funcție de starea exemplarului, dacă a fost francat sau nu, dacă a circulat sau nu.

Primele mărci postale “Cap de bour” au apărut înainte de Unirea Principatelor și au valorile de 27, 54, 81 și 108 parale și au circulat doar patru luni. Sunt considerate de toți filatelii unele dintre cele mai scumpe timbre din lume. În lume se mai găsesc 750 de exemplare din toate cele patru valori ale mărcii „Cap de Bour”.

Maestrul de la Câmpina

Popas, ulei pe panza, Muzeul Județean de Arta Prahova

Peisaj cu bordei, ulei pe lemn, Muzeul Județean de Arta Prahova

Cap de taranca, ulei pe lemn, Muzeul Județean de Arta Prahova

În 1906, cu doar un an înainte de a se stinge din viață, Nicolae Grigorescu își prezenta retrospectiv opera pentru ultima oară publicului român, în pavilionul artelor din cadrul Expoziției Generale de la București.

Evenimentul avea o semnificație aparte, marelui pictor recunoscându-i-se pe bună dreptate rolul fundamental în propășirea artei de expresie națională. Chiar dacă prezentată selectiv și în compania lucrărilor altor artiști de seamă, opera lui Grigorescu era poate singura care corespundea integral, în domeniul său, caracterizării pe care N.I. Lahovary o făcea Expoziției Generale, „... o icoană fidelă a muncii, a energiei poporului român și un inventar al avuției morale, intelectuale și materiale cu care s-a îmbogățit patrimoniul național”. Depreciate de retorismul comunist, cuvinte ca acelea de mai sus aveau în epoca la care ne referim o rezonanță intensă pentru că acopereau un continut pe cât de viguros,

pe atât de real. Într-adevăr, până la N. Grigorescu nimeni nu mai immortalizase cu atâta acuitate și mai ales originalitate trăsăturile neamului și ale țării: „Nu știu dacă mai e pe lume vro țară al cărei pitoresc să se oglindească așa de limpede și de puternic în opera unui artist; ceea ce pot spune e că Grigorescu, înfățișând cum a înfățișat, pe pânzele lui, podoabele și sufletul patriei noastre, a făcut cu această neamului nostru unul din acele pretioase daruri care iau loc între puterile active ale unei națiuni observa, pe bună dreptate, scriitorul Alexandru Vlahuță.

Grigorescu s-a consacrat studierii „înselmeror” naționale, precum tipuri, costume, peisaje și altele” - încă din anii tinereții, dar preocupări similare nu constituiau la acea vreme o noutate în Principate. Înaintea sa mai mulți artiști, animati de idealurile pașoptiste, abordaseră subiecte cu caracter identitar, printre acestea figurând Gheorghe Tătărescu, Carol Popp de Szathmari, Henric Trenk sau

Theodor Aman. De asemenea un admirabil „inventar” al comorilor identitare românești ne-a rămas de la maltezul Amedeo Preziosi, chemat de Domnitorul Carol I la începutul domniei să-i înregistreze deplasările prin locuri expresive ale patriei. Dacă nu deliberat, prin mijloacele de investigare - deși nu-i putem nega intenționalitatea demersului - atunci, în orice caz, prin multitudinea și varietatea tipurilor surprinse, Grigorescu s-a deosebit de toți ceilalți artiști ai generației sale care au abordat în opera lor specificitatea națională. Unii comentatori, referindu-se la aceste subiecte, nu au ezitat să vorbească de globalitatea cuprinderii, de totalitatea viziunii sale: „El este un pictor complex, care a atacat cu aceeași măiestrie peisajul înconjurător ca și figura omenească, evenimentele mai importante ale vieții, tere, oamenii ei și mai ales populațiunea de bătănie, în obiceiurile, porturile și locuințele ei.” (Iva urma)

Marian Constantin

Taranca cu traista, ulei pe lemn, Muzeul N. Grigorescu Campina

Pastorita, ulei pe lemn, Muzeul Judetean de Arta Prahova

Boulean, ulei pe lemn, Muzeul Judetean de Arta Prahova

Le maître de la Câmpina

En 1906, un an avant sa disparition, Nicolae Grigorescu présentait pour la première fois son œuvre au public roumain, au pavillon des arts de l'Exposition Générale de Bucarest. L'événement avait une signification particulière, car on reconnaissait ainsi, à juste titre, son rôle fondamental dans le développement de l'art d'inspiration nationale. Même si elle était présentée de façon sélective, à côté d'autres grands artistes, l'œuvre de Grigorescu était peut-être la seule à répondre entièrement, dans son domaine, à la caractérisation que NI. Lahovary donnait à l'Exposition Générale: „... une icône fidèle du travail, de l'énergie du peuple roumain et un inventaire de la richesse morale, intellectuelle et matérielle s...t qui a agrandi le patrimoine national”.

Déprécié par leur usage dogmatique sous le communisme, ces mots avaient, à l'époque, une résonance forte, puisqu'ils recouvraient un contenu vigoureux et réel. En effet, avant N. Grigorescu per-

sonne n'avait immortalisé avec tant d'acuité et originalité les traits du peuple et du pays: „Je ne sais pas s'il existe encore dans le monde un pays dont le pittoresque soit reflété de façon si claire et si forte dans l'œuvre d'un artiste; ce que je peux dire, c'est que Grigorescu, en représentant dans ses toiles tel qu'il l'a fait les trésors et l'âme de notre patrie, a offert à notre peuple un de ces cadeaux précieux qui s'intègrent dans les pouvoirs actifs d'une nation” - observait, à juste titre, l'écrivain Alexandru Vlahută.

Grigorescu s'est dédié à l'étude des „symboles” nationaux - „tels les costumes, les paysages et autres” - des sa jeunesse, mais ce type de préoccupations n'étaient pas nouvelles dans les Principautés. Plusieurs artistes avant lui, animés par les idéaux des quarante-huitards, avaient abordé des thèmes liés à l'identité nationale ; on peut en rappeler Gheorghe Tattarescu, Carol Popp de Szathmarj, Henric Trenk ou Theodor Aman. Le maltais Amedeo

Preziosi nous a laissé également un admirable „inventaire” des trésors identitaires roumaines ; il avait été appelé par le prince Carol I, au début de son règne, pour enregistrer ses voyages dans des lieux pittoresques du pays.

De façon consciente ou non - même si on ne saurait nier l'intentionnalité de sa démarche - par ses moyens d'investigation, et de toute façon par le nombre et la variété des types découverts, Grigorescu s'est distingué de tous les autres artistes de sa génération qui avaient abordé dans leur œuvre le spécifique national. Certains critiques n'ont pas hésité de parler de la globalité de la perspective, de la totalité de la vision: „Il est un peintre complet, qui a abordé avec le même talent les paysage et les visages humains, les événements les plus importants de la vie et du pays, et surtout la population autochtone, les coutumes, les costumes populaires et les maisons spécifiques.” (va urma)

GRIGORESCU

Itinerariul unui pictor român, de la Barbizon la Impresionism

AnticArt Maagzin continuă seria reproducerilor după picturile lui Nicolae Grigorescu exportate temporar în Franța pentru prima expoziție franceză dedicată exclusiv lui Grigorescu. Între timp expoziția s-a mutat la Musée deparlemental de l'Ecole de Barbizon unde rămâne până pe 11 decembrie. Nu este o retrospectivă ci un demers monografic menit să refacă o legătură fundamentală între arta franceză și ce românească. Grigorescu, „colit de francezi, antrenat pentru peisaje la Barbison, a fost artistul care a legat fundamental pictura românească de „canoanele” artei moderne europene. Grigorescu a impus în România pictura en plain air și a dezvoltat-o prin filtrul personalității sale. Dacă am putea reconsidera arta lui Grigorescu prin astfel de expoziții construite pe un anumit mesaj poate că peste câteva generații Grigorescu va scăpa de clișeele proletcultiste și va putea fi impus ca un mare artist European care a reușit o legătură puternică între arta picturii estului și ce a vestului European.

ÎN FRANȚA

La vieille femme aux oies (1868), Musée National d'Art de Roumanie / **Le gardien de Chailly (1867)**, Musée National d'Art de Roumanie / **Le hussard rouge (1877 – 1878)**, Musée National d'Art de Roumanie / **Rue a Dinan (1876)**, Musée National d'Art de Roumanie / **Jeunes filles travaillant devant la porte (1885 – 1890)**, Musée National d'Art de Roumanie / **Vieille femme de Brolle (1880 – 1885)**, Musée National d'Art de Roumanie

Petite bretonne (1880 – 1885)

Musée National d'Art de Roumanie

Interieur a Vitre (1886)

Musée National d'Art de Roumanie

Les gardeuses des veaux (1885 – 1890)

Musée National d'Art de Roumanie

Paysage a Posada (1885 - 1895)

Musée National d'Art de Roumanie; Musée

Zambaccian

Cabane dans la forêt (1895)

Musée National d'Art de Roumanie

Autoportrait au beret (1900)

Musée National d'Art de Roumanie; Musée

Zambaccian

Portrait du peintre Laforce (1885)

Musée National d'Art de Roumanie

Tête de juif (1875 – 1880)

Musée National d'Art de Roumanie

Nicolae Onucsan
ATELIER HAG

„Foto salon - promotia 2006“
CASA DE CULTURA A
STUDENTILOR BUCURESTI
Hol parter

„Umor geometric“
Caricature de Nick Lengher.
CUPTORUL CU LEMNE

Iulian Augustin Fratila, grafica
GALERIA „GALATEEA“

Anca Muresan & Mircea Roman
pictura, sculptura, grafica.
GALERIA ANTICARIAT CURTEA
VECHE

Floarea și Constantin Raducan
pictura si desen
GALERIA APOLLO

„Peisaje subiective“
Al Pann, Petre Anghel, Anatol Danilisin,
Vasile Cojocar
GALERIA ARTEXPERT

„Forma si culoare“
Dorin Baba, pictura „Forma si culoare“
GALERIA ARTIS

Roxana Niculae, pictura
GALERIA CAMINUL ARTEI, Etaj

„Spre lumina“
Nicoleta Albu, tapiserie „Spre lumina“
GALERIA CAMINUL ARTEI
Parter

„Pictura“
până la 31 August
Constantin Daradici (pictura)
GALERIA DE ARTA „CASA VER-
NESCU“

Horia Cucerzan
GALERIA SENSO

Olga Popescu
pictura
GALERIA NIT - ATELIER 35

Becejki Mihaela
gravura in lemn
GALERIA ORIZONT

„Pastel“
Faur Ioan
GALERIA ORIZONT M

Grafica
Carmen Axinte si Gabriela Voicu
GALERIA SIMEZA

„Atelier 2006“
Alma Redlinger, pictura si desen
GALERIA VERONIKI ART

Mihai Potcoava
pictura
INSTITUTUL IRECSON
Sala Fedes

Galerie Espace Art 103
Art Contemporain Roumain

Caloian - Fikl Gheorghe - Groza Carmen - Groza Nicolae - Močan Nicolas
Pelmuş Stefan - Stendil Ion - Stendil Teodora - Tajo - Velicu Petre

En permanence

Marcel Grosaru dédie sa galerie Espace Art 103 à la promotion des artistes d'origine roumaine, peu connus en France. Voici un regard, une sensibilité « autre », un vent de fraîcheur venu de l'Est. Toutes les tendances sont représentées, avec ce léger « décalage » qui fait le charme de l'ensemble de ces 10 artistes.

Galerie Espace Art 103
103 rue de la Convention (dans la Cour à droite) - 75015 Paris
TEL 01 45 54 65 94 - 06 80 84 77 36 - Mardi au vendredi de 14h à 19h 30 et sur rdv

Tajo

Marcel Ion

Caloian

Velicu Petre

Groza Carmen

„S.T.A.S.“

instalatie de Ovidiu Fenes
HT003 GALLERY

En Passant

Galeria Carturesti

Elena Hariga

Galeria Simeza

Giuliano Nardin

Galeria Top Art

**Donatia pictorului,
colectionarului, profesorului
universitar Vasile Grigore**

Muzeul de Arta Vasile Grigore

„Carnavali“

Anca Dodan - Crochiuri
de scena, interpretari
ale costumului venetian
LA SCENA

Gheorghe Ionita

PALATUL CERCLUI MILITAR
NATIONAL
Sala Foaier

Oana Ducu

expozitie de icoane
PALATUL CERCLUI MILITAR
NATIONAL

Radu Gherghulescu

expozitie de pictura
PALATUL CERCLUI MILITAR
NATIONAL
Sala Ronda

„Marturii sigilare“

MUZEUL MUNICIPIULUI
BUCURESTI

**„Donatia Constantinescu
Marghiolita Rogoian
si Gheorghe Rogoian“**

pictura si tapiserie
PALATUL PARLAMENTULUI
SALA BRANCUSI

EXPOZIȚII

„Animale Heraldice“

MUZEUL „GRIGORE ANTIPA“

„Calatoria“

expozitie de fotografie Ion Cucu
MUZEUL NATIONAL
AL LITERATURII ROMANE

„Maestrul de la Campina“

Nicolae Grigorescu

MUZEUL NATIONAL
COTROCENI

timișoara
mercy 7
iulius mall

iași
iulius mall

bucurești
arthur verona 13
edgar quinet 9
anador center

carturești
carte, ceai, muzică, dichis

EXPOZIȚII

Maestrii gravurii cu daltita

Muzeul Național de Artă

„100 de antichități și flori din cele patru anotimpuri. Artă modernă chineză în stil tradițional”

Muzeul Național de Artă

Culorile grădinii în peisajul românesc 1850-1955

Muzeul Național de Artă

Constantin Brancusi, fotograf Muzeul Național de Artă

Ion Ion - un portet de Ion Valentin Anestin Muzeul Național de Artă

Depozit - „aceasta nu este o expoziție” MUZEUL NAȚIONAL DE ARTĂ CONTEMPORANĂ

Filme - Josef Dabering MUZEUL NAȚIONAL DE ARTĂ CONTEMPORANĂ

Featuring: G.R.A.M. & Markus Scherer. Curator: Florin Tudor. MUZEUL NAȚIONAL DE ARTĂ CONTEMPORANĂ

„România în timpul lui Carol I” Expoziție-eveniment MUZEUL NAȚIONAL DE ISTORIE

„Laolaltă. Ucrainenii” MUZEUL TARANULUI ROMÂN Sala Foaier

Valente stilistice în creația lui Theodor Pallady

grafică, gravuri, pictura în ulei
MUZEUL THEODOR PALADY

In/out

Alina Popa, fotografie
H'ART GALLERY

„Conform recensământului populației din 2002, ucrainenii din România reprezintă cea de-a cincea minoritate etnică din țara noastră, cu o populație de 61 353 persoane. Principalele comunități ale acestei minorități etnice, majoritar ortodoxă, se găsesc în Bucovina și Maramureș, Dobrogea și Banat” (din textul de prezentare al expoziției).

Expoziția temporară „Laolaltă. Ucrainenii” a fost realizată cu sprijinul Uniunii Ucrainenilor din România și va putea fi vizitată la Muzeul Țăranului Român (sala „Laolaltă”) începând cu 24 august – ziua națională a Ucrainei.

* Acest proiect, inițiat în anul 2001 de către Muzeul Țăranului Român și ambasada Statelor Unite, cu fondurile Comisiei pentru Democrație, a dus deja la organizarea a trei expoziții despre romii, maghiarii și germanii din România.

100 DE ANTICHITĂȚI ȘI FLORI DIN CELE PATRU ANOTIMPURI

Expoziția "100 de antichități și flori din cele patru anotimpuri. Artă modernă chineză în stil tradițional" este parte a unui proiect mai amplu prin care Secția de Artă Orientală a Muzeului Național de Artă al României își propune să prezinte publicului patrimoniul de artă asiatică deținut de muzeu.

Selecția expusa cuprinde 109 lucrări de artă decorativă provenind din China, care datează din anii 1950-1990.

Aceste obiecte sînt opera unor artiști cu abilități deosebite, fiind manufacturate în tehnica cloisonné-ului și din materiale valoroase sau rare, cum ar fi fildeşul, jadul, pietrele semipretioase, lacul, la care se adaugă ceramica și portelanul. Ele au fost realizate în centrele artizanale și instituite de artă ce continuă tradiția atelierelor imperiale.

Numeroase expozate provin din

îndul cadourilor de stat recuperate după decembrie 1989 din instituții ale statului comunist și reședințe oficiale, la care se adaugă opere aflate în patrimoniul muzeului avînd varii proveniențe. Sînt expuse în premieră cîteva lucrări interesante, parte a unei donații mai ample oferite muzeului în anul 2002 de profesorul universitar Teodor Oniga din Brazilia.

Deși lucrate în materiale și tehnici diferite, piesele expuse prezintă o trasatură comună: respectul pentru motivele decorative tradiționale, nealterate de actualizări sau împrumuturi neasimilate din artă occidentală. Repertoriul ornamental, extrem de bogat, conține scene religioase, figuri mitologice și istorice, motive florale, pasări și insecte, animale reale sau fantastice, peisaje, simboluri arhaice, embleme de bun augur, motive geometrice savant concepute, hieroglife stilizate.

Prin intermediul acestor lucrări expoziția oferă o imagine de ansamblu a celui segment al creației artistice care asigură păstrarea și perpetuarea formelor tradiționale în China modernă.

Dupa lungi eforturi, si nu mult dupa albumul monographic, a aparut situl www.craciun-art.ro dedicat cinstirii memoriei marelui artist cea a fost Eugeniu Craciun. va dorim vizionare placuta. Va multumesc autorii: familia Craciun (Daniel si Mihaela) si web-designerul Mihai Negoii.

Artistul CLAUDIU VICTOR GHEORGHIU a primit "Premiul special al criticii" la Premiul international Taormina, Sicilia, ITALIA. Bienala de arte vizuale de la TAORMINA a fost organizata de Centro Diffusione Arte, Palermo - editorul prestigioasei revista de arta BOE,

Asociația cultural-artistica "Athena", Catania și sub patronajul Asesoratului cultural din Palermo, al provinciei Messina și al Primăriei din Taormina. Juriul a fost format

din personalități ale vieții culturale din Peninsula, fiind condus de editorul și criticul de artă Sandro Serradifalco. Operele selecționate - 250 din 900 participante - au fost expuse în perioada 29 iulie-4 august 2006 la Palatul Corvaja din Taormina.

PAVEL SUȘARĂ

**Constantin
Cerăceanu**
(1940-2006)

De curînd, s-a stins din viață, în vîrstă de doar 66 de ani, pictorul Constantin Cerăceanu. După o îndelungă suferință și după multiple traume, printre care și o tentativă de răpire și de sechestrare la care a fost supus de către un escroc cu reverii de colecționar, el s-a stins la sanatoriul din Zătreni, răpus de o boală năprasnică, asociată unei vangoghieni schizofreniei paranoide, cînd impasibile și artistice, cînd explozive și destructurante, pigmentată cu dese pusee suicidare.

Fiu al Mariei și al lui Constantin Cerăceanu, el s-a născut în ziua de 29 octombrie 1940, în localitatea Drăgășani - Vâlcea. După ce lucrează, o vreme, ca vopsitor la Cooperativa Sărguinta și apoi la Complexul pentru Industrializarea lemnului Vâlcea, uremează, în intervalul 1960 - 1966, cursurile Institutului de Arte Plastice N. Grigorescu din București, secția pictură, clasa Corneliu Baba, unde îl colege și pe Mirel Zamfirescu. Din 1966 este profesor de desen la școala nr. 4 din Râmnicu-Vâlcea, institutie în care se și definește în 1969. În ianuarie 1992 de pensionează anticipat, din motive de sănătate, cu pierderea capacității de muncă, gradul II. În 1997, pictorul Gheorghe Dican și încă vreo cîțiva prieteni îi organizează o expoziție la Râmnicu-Vâlcea, prima și, pînă în 2003, cînd Galeria Luchian 12 îi organizează o

importantă expoziție, ultima ieșire în public a pictorului. Cu prilejul primei expoziții, Muzeul de Artă Vâlcea îi achiziționează patru lucrări. Constantin Cerăceanu nu a fost primit în Uniunea Artiștilor Plastici, iar de mai mulți ani nu a mai reușit să picteze, opera lui fiind extrem de restrânsă.

Constantin Cerăceanu este, în esență, un intimist, însă lumea lui, fie aceea deschisă, a peisajului, fie aceea delimitată sever, a interiorului, este una a senzațiilor pure și a unei vizualități debordante. În acest spațiu atât de restrâns, cu atât de puține evenimente și total înafară de a genera desfășurări epopeice, pictorul își găsește cele mai puternice argumente ale libertății. Chiar și atunci când obiectele sînt marcate, iar prezenta lor este indiscutabilă - de multe ori ele sînt adevărate porți către lumea copilăriei, cum ar fi călutul de lemn care se plimbă obsesiv prin nenumărate imagini - privirea trece dincolo de opacitatea lor concretă și dezvăluie stocul imens de energie și de culoare camuflat în morfologia acestora. De la observarea cea mai banală și de la obiectualitatea cea mai previzibilă a lumii din jur, Cerăceanu se ridică la abstractia pură a

limbajului și la potențialul infinit al culorii virgine, spre a reveni, apoi, la inocenta edenică a obiectelor mici și însingurate. Fără nici o povestire explicită și în afara oricărui discurs periferic, există în viziunile artistului proximitatea continuă a unei maternități difuze, presentimentul securizant al unui vast freamăt placentiar. Un amestec de teamă și de bucurie, de explozie și de prăbușire, de instinct al reclusiunii și de vocatione a dezmărginirii străbate prin toate compozițiile sale, indiferent de identitatea lor imediată. Temperamentul său, vulcanic și riguros în același timp, se manifestă irepresibil, reconstruiește lumea reală, îi distruge formele episodice și îi transferă esența în realitatea incorruptibilă a limbajului,

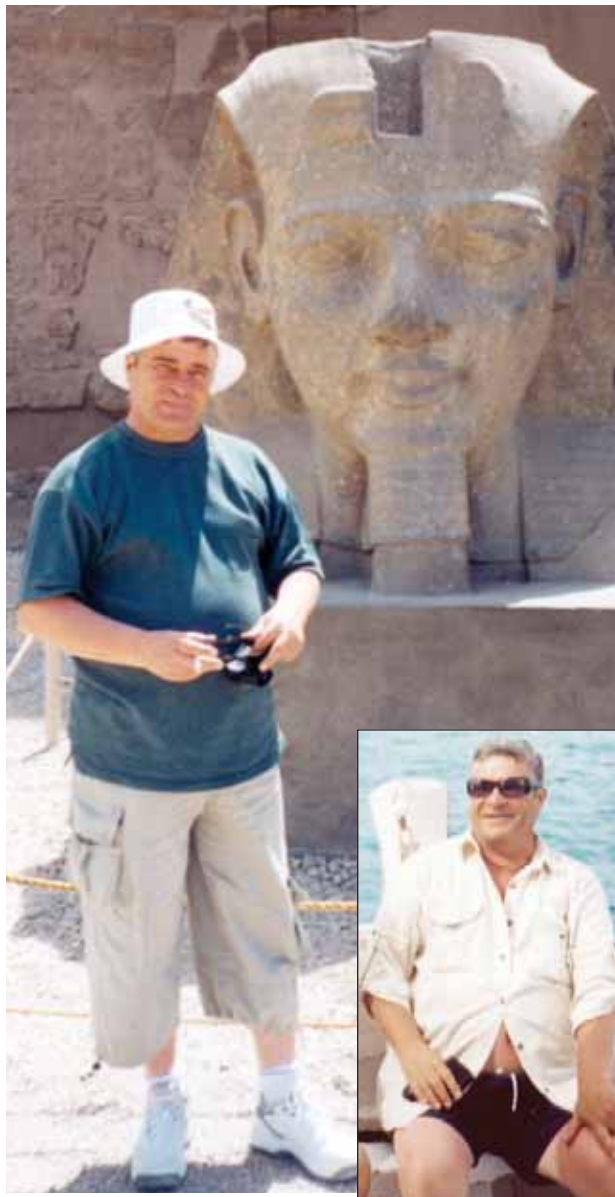
deposedat de orice sarcină anexă. Gestul mecanic, materia densă, asemena unei lave încrămenite pe versantul craterului, particularizează în plus, prin însemnele unei mari energii lăuntrice, această fascinație sălbatică în fata culorii, o fascinație primitivă și magică, situată cu totul în afara stereotipurilor culturale. Deși această pictură este lipsită de orice ideologie, prin consecințe ea se apropie, ca dinamică a privirii și ca anvergură a gestului, de atitudinile fovistilor față de expresia artistică, în general, și de limbaj, în particular. Dar indiferent unde ar putea fi plasat acest demers în ansamblul fenomenului european, în spațiul modernității și al contemporaneității artei românești el

este absolut singular și deschide porțile unei problematice cu totul necercetate pînă acum. Iar dacă ar fi să facem și trimiteri istorice, de la tuculescu încoace nici un temperament artistic nu s-a manifestat cu o asemenea forță, dar cu o forță căreia i se adaugă și o imensă can-doare, fapt care împinge decisiv convenția artistică înspre actul profund al devoțiunii și către gestul înalt al celebrării.

Culoarea împietrită

Bogdan Pietris, In patru

Pentru Bogdan Pietris, acum cateva zile, pensula a incremenit pe paleta, intamplator sau nu, pe-o pata de albatru ceruleum, fluidizata pana la imaterialitatea transparentelor angelice. Precum irisul usor ostenit al ochilor sai mangaind oglinda lagunelor deltaice, de care era atat de indragostit. Cu putine luni in urma, la Galeria „Orizont”, tablourile lui savarseau, ca de obicei, jubilantul ritual al seductiei vizuale, cu care isi rasfata deopotriiva admiratorii si pizmasii. Nimeni nu si-a inchipuit, atunci, ca evenimentul urma sa fie cel de pe urma.

Nu m-am incumetat sa-l comentez de prea multe ori. Ma intriga, marturisesc, aura lui de print al culorii, blagoslovit de cascada lingusitorilor de ocazie, deloc putini, care ii mobilau pana la sufocare viata, impingandu-l spre desfatatoarele oaze ale multumirii de sine, dar si macinandu-l perfid - ca picatura chinezeasca - pe dinauntru.

Avea si un soi de candoare adolescentina, drapata in elegante si invariabil sobre accesorii vestimentare, care ii confereau un aer de mister si sarm nobiliar. Era primitor, generos si deschis cu toata lumea. In zambetul lui cvasipermanent si vag complice isi aflau adapost si bunii si raii, si tinerii si varstnicii, si maestrul si neofitii...

Succesul nu l-a ocolit. Din prinosul lui si-a nutrit legendara boerie boema - singura maladie de care parea sa suferi incurabil si adevarat. Il asociam, in forul meu launtric, nu fara admiratie, lui Pasadia, faimosul personaj-craidon din nuvela lui Mateiu Caragiale Craii de Curtea veche, din stirpea caruia imi placea sa cred ca se trage, motivandu-i astfel alura aristocratica si putin desueta.

In particular insa, relatiile noastre au avut, ori de cate ori a fost nevoie, incarcatura ideatica si profesionala de care avea nevoie si pe care a pretuit-o intotdeauna cum se cuvine. In primavara trecuta, convenisem amandoi, intr-un fugitiv tete-a-tete, sa pregatim un album monografic si o expozitie reprezentati-

ipostaze ale luminii

va spre finele anului viitor, ce urmau sa-i consacra autoritatea si prestigiul profesional in universul artei noastre contemporane. Port, iata, povara nobila a mostenirii unei promisiuni! Pentru Bogdan Pietris, cortina dainurii lui pamantene a cazut. Prea nedrept si mult prea repede. Pentru pictura sa insa, drumul in timp si in constiinta sensibil a semenilor abia a inceput!

Arta sa o merita cu prisosinta, chiar daca ea s-a implinit sub imboldul unei tendinte estetice clasificate, de mult, de exegetii in materie, drept epuizata. Faptul ca el (si altii asemenea lui!) a indraznit sa resusciteze filonul savurilor plastice impresioniste poate parea multora ridicol si hazardat, intr-un timp al tendintelor negatoare si experimentaliste extreme. Nu s-a sfiit sa imbrace armura hidalgo-ului donquijotesch pentru a infrunta delirul decadent al gustului si optiunilor artistice (pe care le socotea eretice si teribiliste) a contemporanilor sai de oriunde.

Pentru ca el a crezut cu nezdruncinare in virtutile mereu invingatoare ale marii picturi de savalet - culoarea, compozitia si desenul. Toate, inca departe de a-si fi epuizat aspiratiile spre perfectiune, iar la scara experien-

telor individuale cu apetenta pentru performanta desavarsita si virtuozitate, ce pare sa nu cunoasca limite. Bogdan Pietris a fost format in acest cult al desavarsirii perpetue. El a insuflat si celor ce i-au fost in preajma nevoia imperioasa si profund umana de a trai in armonie si frumuseti. Opera lui in ansamblu, dar si conduita lui artistica, vocatia pedagogica pe care si-a exersat-o uneori cu temeinice foloase sunt o pledoarie pentru adevarul si rectitudinea unor astfel de crezuri, estetice si artistice, carora li s-a daruit cu o fervoare mistuitoare. Nu i-a pasat niciodata de stridenta contondenta a vocilor care il judecau fara mila, dar si fara obiectivitate. Tocmai in aceasta detasare senioriala s-au aflat, imi place sa cred, resursele lui de supravietuire in aceasta jungla contemporana a „vocalor” si expresiilor artistice. A stiut sa nu cada pradă frivolitatii si nici prolificitatii autopastisante. Desi s-a impus prin still Stapan pe mijloacele plastice solid insusite si flexibil decantate de-a lungul unei prodigioase cariere, Bogdan Pietris a explorat germeii innoirii artei sale in chiar substanta traditiei impresioniste, in descendenta careia el s-a aflat. Calitatile de colorist sensibil si virtuoz, libertatea si precizia delimitarii si modelarii formei direct in culoare, sintetismul rafinat al compozitiei, vibratia poetica a imaginii si mesajului plastic, intotdeauna cordiala si inteligibila, puse in slujba unui discurs limpede si recognoscibil, iata pe scurt esafodajul de atribute pe care artistul, abia plecat dintre noi, si-a arhitecturat opera.

Mereu senin si constient de valorile pe care le-a slujit cu ardoare, Bogdan Pietris s-a grabit, iata, sa intre direct in istoria picturii romanesti dintotdeauna ca o punte vie intre doi versanti ai aceluiasi ideal si univers spiritual. Numai ca, pentru moment, culorile lui au impietrit putin pe paleta.

Corneliu Antim
articol preluat din *zianul de duminica*
25 Aug 2006

ancient
Art
IN MEMORIAM

PETRE OPREA

ÎNTÂMPĂRI HAZLII CU ȘI DESPRE ARTIȘTI PLASTICI

În toamna anului 1942 locotenentul Ion Musceleanu se află cu regimentul lui cantonat de mai multe luni în garnizoana Tighina, orașel în care la tot pasul întâlneai o crâsmă cu un vin de calitate și foarte ieftin. Într-o zi află că a fost căutat de un plutonier, care insistă să-l vadă cât mai repede și i-a dat ca loc de întâlnire în seara aceea un local deocheat. S-a dus mai mult din curiozitate și nu mică i-a fost bucuria să-l întâlnească pe Lucian Grigorescu, prietenul mai vârstnic. A urmat un chef monstru, căci li se alăturase și alți ofiteri, stâlpi ai crâsmelor, fermecați de povestirile picante ale lui Lucică și încântați că au dat peste un băutor veritabil. Chefurile s-au continuat aproape în fiecare seară, schimbându-se localurile, de fiecare dată cei doi fiind tartorii multor soții. Asemenea orgii au ajuns repede la urechile comandantului regimentului care, fire integră, însă om cult și fin, se amuza doar de fiecare dată când îi erau relatate. De la o vreme, cei ce-i aduceau la cunoștință faptele acestora își arătau nemulțumirea și indignarea cerându-i luarea de măsuri întrucât deseori la întoarcerea în zori de la chefuri, locotenentul Musceleanu ajutat de ordonanta lui îl căra de subsuori pe plutonierul Grigorescu, beat critică, în vâzul localnicilor și al ostașilor și în plus îl mai gratula birjeste cu vorbe de ocară. Mai mult, amândoi se deplasează călărind împreună pe calul locotenentului, încălcând regulamentele militare spre hazul trecătorilor. Colonelul s-a simțit dator să și atenționeze subalternul. Momentul este oferit de un spectacol grotesc dat într-o dimineață de aceștia în plin centrul orasului. Ce se întâmplase? De cu seară se duseseră la o cârciumă dintr-un sat vecin și cum acolo i-a apucat o ploaie cu găleata când aveau de gând să plece, au hotărât în consecință, să petreacă acolo toată

noapte, urmând să se reîntorcă la garnizoană a doua zi dimineată în zori. Când au plecat n-au mai putut să încalce amândoi calul, cum o făceau de obicei, ci le-a trebuit ajutorul comensalilor. și astfel, mai la pas, mai în traful calului, bălăbăniindu-se îngrozitor înaintau vitejește spre regiment. La vreo 300- 400 de metri de poarta cazărzii, calul s-a poticnit și călăreții s-au trezit pe jos în băltoace. Musceleanu s-a sculat cu greu primul și s-a înălțat sprâjiniindu-se de dârlogul calului care îi privea linistit și cuminte. Cu greu s-a sculat în picioare și Lucian Grigorescu, dar dacă nu l-ar fi susținut prietenul ajungea din nou jos în băltoace. Cu eforturi înzecite, scăpându-l de mai multe ori din brațe pe jos Musceleanu a reușit să-l așeze ca pe un mort de-a latul seii pe Lucică și tinându-l de picioare să nu cadă în cealaltă parte a calului a pornit spre destinație. Cum nici pe el nu-l prea țineau picioarele, au trebuit să facă multe halte. Așa au intrat triumfători în cursa regimentului. Era frescă ca în urma unei atari indisciplinate,

comandantul să ia împotriva lor măsuri drastice și exemplare, întrucât se aflau pe front. Colonelul a lăsat admonestarea pe a doua zi și când lua masa de prânz la popotă cu toți ofiterii a început cu blândețe să-l admonesteze pe Musceleanu că purtarea lui este un exemplu negativ pentru ostasi și ofiteri, iar comportarea ca de subaltern față de plutonierul Grigorescu este scandaloașă și această poziție trebuie s-o curmeze imediat. După scuzele de rigoare Musceleanu a precizat că se simte mândru a fi prietenul plutonierului și îi va accepta și de acum încolo orice vorbă deplasată căci îl admiră ca pe un mare pictor. Replica a venit tăioasă din partea unui căpitan: „Dar dumneata ești locotenențiar, iar el doar un plutonier”.

Răspunsul a venit prompt: „În civilie el este în pictură un general, iar eu un părîit de soldat”.

Incidental s-a oprit aici. În schimb Lucică Grigorescu, aflat acolo concentrat în cadrul direcției presei și propagandei ca reporter de război a fost pedepsit moral, trebuind să-și dovedească măiestria realizându-le tuturor ofiterilor spre convingere câte o lucrare- două, ceea ce a făcut cu lărghețe, ba, mai mult, acceptându-le valoroasele critici în preambulul chefurilor comune.

C OBSERVATOR CULTURAL

Smeia
6. IV, 1966.

Dragă Gică,

Mă găseră la Smeia de câteva zile și în
bucuri și în liniște de aici am găsit, în sfârșit pri-
lejul să-ți scriu și tie. Acest lucru l-am făcut adesea
și mai ales de câteva luni.

Fiindcă nu te-am putut vedea în Severin cu prile-
jul decaului fratelui tău, de asta data uream să-ți tran-
smisim unele din temerile și să-ți felicit, cu toată dra-
gostea și sinceritatea la cinstirea ce ti s'a făcut cu
prilejul acordării - în deajuns maritată - a titlului de
- artist al Poporului -

În presa noastră și toate revistele literare și de artă
am citit cu sfântă emoție trecerea în revistă - și zic un-
a muncă atât de creatoare, de câteva decenii, cu prile-
jul retrospectiv.

Tot retrospectiv mi-am amintit de ani ce s'au dus,
de copilărie și tinerețe, de gândurile și neajdurile pe care
le-am trăit - fiecare obiecte noi - cu aproape unicușor
de ani în urmă -

Știi că poți un mare și etern mureș că este blazin
unian și desinteresat material - Cu toate acestea - în
momentul de fată a-i dreptul recuștat și arbo-
regi minchia omului și cetățeanului care muncind cui-
știr, unii și perseverant în domeniul creației artistice a
ajuns la un liman, a ureat o culme de unde are
dreptul să privească în prezent - culm și multămint parte
ani ce s'au dus -

An fost necazuri multe, umilități care au durat
amară și uncară. Au rămas de stomenul amintirii
și astăzi: Gheorghe Cinghel, Teodor și Diana
din păși demnitatea și fericirea sufletească a
omului ce a avut însoțitul de a i se recunoște
în spirit - că prețuia talentului ce a mîșt în
copilarie este în prezent flacăra de lumină ce
acoperă negura trecutului.

În merit din fîm existența de azi, căci a i
intrat umil și cu sfîntă dreptate în rîndul celor
ce rămîn deapănari în istoria artelor Patriei noastre.

De departe te îmbrățișez călduros, cu dragoste
de frate și îți doresc din tot sufletul ca încă
multe ani să poți avea fericirea de a crea încă
opere de artă ce vor bucura și emoționa spiritul ge-
nerațiilor viitoare.

Eu sunt la Sibiu pînă la 20 aprilie pentru
a avea tratament medical și să fi fericit să primesc
aici citirea rîndurilor de la Tui.

Eventual la înapoiere - dacă s-ar putea - să
dori să te vad la București, măcar citirea unei.

Mă: M. Balaceu

100 de ani de la nașterea pictorului Vermont

Pe bulevardul G. Coșbuț, la numărul 45 se afla o casa eu etaj. Esta una din cele mai vechi cladiri din cartier. Traversand gangu îngust, boltit, ce sustine etajul, apoi urcand o scara și pașind pe un balcon interior am patruns in atelierul pictorului Nicolae Vermont. ce pastra aproape intact, dupa patruzeci de ani de la moartea sa, tot ceea ce alta data fusese viu și acea parte din cotidianul existentei sale. Era prin 1973 cand incepusem sa scriu monografia pictorului. Dar timpul și societatea, in trecea timpului, au fost indiferente și nu au pastrat prea multe documente concrete.

Nu era nimic ostentativ sau banal in acea realitatea materiala, stranie in imobilitatea sa. Filele calendarului atarnat pe perete se oprisera și ele la ziua de 30 mai 1932, doua saptamani inaintea parasirii definitive a atelierului de catre pictor. Era un atelier specific secolului 18, amintind de atelierele milaneze. Camera vasta, inalta, austera, cu ferestre mari, balcon și luminator, orientate toate spre nord, avea peretii imbracati in lambriuri de lemn. Spre vest, un culoar secret servea de depozit pentru rame și tablouri. Alaturi o nisa acundea o masa mare de lucru peste ale caror carti și mape pline de desene se asternuse praful nemilos. Mobile Biedermeier, fotolii cu brate aurite

și masute rotunde intregeau un interior candva ce se impusese prin fast și intimitate. In mijloc trona, mare și imobil, seveletul, avand atarnat, nemiscata de decenii, o panza pentru pictura, uriasa și neterminata. Pe pereti se vedeau rafturi pline cu carti, mulaje antice, intre care o Venus din Milo poza gratios. Pe un

perete stteau agalate copii dupa gravurile lui Rembrandt, o masca de gips a unei femei frumoase, acuarele, schite de compozitii, cateva portrete in ulei precum și paletele artistului pe care culorile se intarisera

Intreaga atmosfera sugera ca aici lucrase un artist indragostit de meserie,

harnic, pedant, primitor și prietenos. Un atelier, din care azi nu știu dacă s-a mai pastrat ceva, dar a cărui amintire ramane un document al unui atelier ce ar fi putut fi un adevărat muzeu, al sfârșitului secolului 18 detinându-l pe Vermont și situându-l printre artiștii initiatori al schimbărilor ce au avut loc la începutul secolului 20. Nicolae Vermont s-a născut la 10 octombrie 1866 în Bacău, stabilindu-se la București, cu familia, în 1879. Aici, absolvă școala de Arte Frumoase în 1866 fiind coleg cu Ștefan Luchian, Storck și Aricescu. Continuă studiile opt ani la Munchen, devenind adept al picturii realiste cu caracter social. Întors în țară participă alături de Luchian la organizarea Expoziției artiștilor independenți, la înființarea Societății Ileana și la organizarea Societății și Expoziției Tinerimea Artistică.

Prieten cu Luchian, organizează împreună o expoziție, la rotonda Ateneului. Prima expoziție, Vennont o avusese în 1896, la Ateneu, remărându-se prin panze mari cu subiecte realiste și cu tendința socială. Apreciază participă și la expoziția Universală de la Paris, în 1900. Întors în țară, an de an, organizează expoziții personale. Dar arta evoluează. În expozițiile Tinerimii Artistice sunt acum apreciate mai mult lucrările cu peisaje și naturi statice ceea ce îl face pe Vermont să-și schimbe maniera picturii. Apreciază astfel maniera liberă impresionistă și pictează, flori, peisaje, portrete și tiganci florarese. Dovedește mare abilitate în arta portretului și în arta monumentală pictând și numeroase biserici. S-a remarcat printr-un desen corect cu un colorit în maniera impresionistă dominat de lumina. Artă să devină cu timpul puțin melodramatică, dar sensibilă și echilibrată. A fost de asemenea un excelent gravor. Cu trecerea anilor cunoaște povara grătatilor materia le ceea ce îl determină ca pictura sa să devină puțin comercială. A murit la 16 noiembrie 1932. Vermont rămâne un pictor reprezentativ al sfârșitului secolului 19. Mulți dintre pictorii care s-au angajat în deschiderea artei spre nou și modern.

ISTORIE

RADIO BUCUREȘTI 98,3

În veacul al XVIII-lea, folosirea ste-mei unite se intensifică.

Întâlnită în diferitele categorii de vestigii sigilare, aparținând domnitorilor din cele două țări, acest tip de stemă a cunoscut din punct de vedere al formei de reprezentare următoarele variante:

- dispunere liberă în câmpul sigilar a acvilei cruciate și ale capului de bour, plasate una lângă alta;
- scut dreptunghiular, cuprinzând în partea superioară stema Țării Românești și în cea inferioară, capul de bour al Moldovei;
- plasarea pe tulpina copacului dintre cele două personaje a capului de bour;
- așezarea celor două mobile în două scuturi acolate;
- reunirea stemelor țărilor surori în câmpul unui scut divizat, având în dreapta, acvila cruciată, în stânga, capul de bour;
- gravarea acvilei și a capului de bour într-un scut sfertuit;
- așezarea steimei unite într-un registru aparte, plasat în partea superioară a câmpului sigilar.

O compoziție deosebit de originală întâlnită în sfragistica românească cuprinde așa-zisa scenă a săgetării corbului. Prima impresiune sigilară în care pasărea heraldică a Țării Românești ține în cioc un inel, a aparținut lui Dan al II-lea. Interesante izvoare exprimând această temă ni s-au păstrat de la Grigore Ghica, fiul fostului domn al Moldovei, devenit domnul Țării

Românești. Prima compoziție sigilară, provenită de la acest domn, datând din 1672, înfățișează într-o manieră originală, stema iconografică a Țării Românești, acvila purtând în cioc, pe lângă

cruce, un inel, zburând asupra unui copac, ambele mobile fiind flancate de două personaje. Tot în acest an, în cancelaria lui Grigore I Ghica s-a folosit încă o matrice sigilară, a cărei emblemă sugerează, în mod ingenios, ideea unității țărilor române și înrudirea dinastică. În câmpul acestui sigiliu se află două personaje susținând un pom cu rădăcină, în vârful căruia s-a plasat acvila cruciată ce ține în cioc și un inel, iar pe piept poartă un minuscul cap de bour. Pe bratul personajului bărbătesc din stânga s-a gravat un arc, iar în mână o săgeată. Emblema acestui sigiliu cuprinde deci stema combinată a Țării Românești, stema Moldovei și unele elemente ce fac aluzie la legenda familiei lui Iancu de Hunedoara (inelul, arcul și săgeata).

În secolul al XVIII-lea, scena săgetării corbului a fost exprimată mai evident. De data aceasta, unul din cele două personaje flancând un copac, trage cu arcul în pasărea cu inel în cioc, iar celălalt – o femeie – are mâna ridicată pentru a prinde inelul. Această compoziție o vom întâlni și în sigiliile mari ale domnitorilor Grigore al II-lea Ghica, Constantin Mavrocordat și Mihail Racoviță.

Elementul care indică o validare excepțională a unui document este în primul rând sigiliul atârnat, conservat într-o capsulă metalică aurită, având pe avers o reprezentare simbolică.

Într-adevăr, în secolul al XIX-lea sigilarea documentelor, în cancelariile domnești, se releează cu un sigiliu imprimat în chinovar, iar cele protejate de capsule metalice sunt destul de rare. Emil Vărtosu, în lucrarea sa „Din sigilografia Moldovei și a Țării Românești”, arăta că din perioada 1695-1823, s-au conservat 16 sigilii protejate în capsule, marea lor majoritate provenind din Țara Românească.

Comunitățile urbane și-au instituit sigiliile având în câmp o reprezentare ce amintea legenda întemeierii orașului, patronul religios sau evidentia un element specific din flora și fauna locală. Este semnificativ faptul că unele orase s-au individualizat prin sigiliile încă înainte de întemeierea statelor feudale independente din Țara Românească și Moldova. Menționăm printre acestea Argeș, Cămpulung, Târgoviste, Baia și Roman.

Treptat își confecționează sigiliile și alte categorii sociale: negustorii, orășeni, mestesugari și țărani liberi. În emblema acestora, se întâlnesc figuri ce amintesc mediul în care posesorii trăiesc, natura activității desfășurate etc.

Asezămintele ecleziastice, corporatiile și asociațiile de diferite categorii și-au validat, de asemenea, actele emise cu sigiliile în câmpul cărora s-au gravat însemne vorbind plastic de specificul activității lor. Astfel, episcopiiile și-au inclus o construcție, un sfânt sau o scenă religioasă, însoțite de însemnele demnităților religioase (mitra, cărja, crucea). Breslele cele mai vechi, din secolul al XVII-lea, și-au exprimat individualitatea printr-o cupă (aurari), o clește (fierari), un vas de ceramică (olari), o

SIGILARE

foarfecă (croitori), cizmă (cizmari) etc.

Organizarea administrativă a orașului București se desfășura prin intermediul județelor și al pârgarilor. Județul era purtătorul de pecete al orașului, care dovedea însemnul demnității sale.

Cea mai veche pecete cunoscută a orașului București este aplicată pe un document datat din 13 mai 1563. De la această dată și până la 10 martie 1699, când s-a emis ultima carte a județului și pârgarilor din București, se cunosc 58 de cărți provenite de la 17 județi. Pe documentele care s-au păstrat, acest sigiliu apare în două tipuri, fiecare tip cuprinzând trei variante în ce privește dimensiunea, inscripția, reprezentarea imaginii centrale etc.

Cea dintâi variantă a primului tip și cea mai veche, aceea care înfățișează Maica Domnului cu Pruncul, s-a păstrat doar în cinci tipărituri sigilare esalonate între 13 mai 1563 și 28 noiembrie 1580.

A doua și a treia variantă din primul tip, care înfățișează două personaje, sunt emise între 1619 și 1634. Imaginile fiind defectuoase, cercetătorii s-au oprit asupra Sfinților Constantin și Elena, sau asupra scenei Întâmpinării Domnului.

În tipul trei (Buna Vestire) lucrurile sunt și mai clare: județul Gherghina cu cei 12 pârgari își fac o pecete proprie și chiar pun să se scrie pe ea „Gherghina județul cu 12 pârgari: leat 7152 (1643-1644)”.

Cărțile organelor administrative ale orașului demonstrează o anumită autonomie, incompletă însă, a județului

cu pârgari față de autoritățile domnești, opunând orașul cu pazarul (nucleu al activității economice) de o parte, curții domnești pe de altă, în ciuda imediației vecinătății. Odată cu începutul secolului al XVIII-lea a dispărut și institutia județului și pârgarilor din București; autoritatea domnească nemiacceptând nici un fel de independență a acestei institutii.

Muzeul Municipiului București detine, din pecetile orașului București, două exemplare de excepție care sunt: un document din 18 iunie 1665, cu pecetea în fum a Bunei Vestiri (în dreapta arhanghelul Gabriel, în stânga Fecioara Maria) și documentul județului Stoica, din 11 octombrie 1693, cu sigiliul în fum a Bunei Vestiri, având de data aceasta, în dreapta pe arhanghelul Gabriel cu o floare, iar în stânga pe Fecioara Maria.

Expoziția „Mărturie sigilare” s-a născut tocmai din necesitatea

evidențierii diversității problematiceii pe care o ilustrează sursele sigilare.

Piese selectate, documente conservând diferite tipuri de sigilii, spite de neam dotate cu însemne, matrice și inele sigilare, steme, compoziții simbolice reprezentate pe diferite stampe și picturi, atestă modul în care s-a desfășurat în țările române fenomenul heraldic, redau aspecte privind diversitatea însemnelor românești, permit a urmări rolul pe care măturile sigilare l-au avut din punct de vedere al modului în care acestea reflectă procesele sociale și curentele artistice.

Apreciate a fi „martori privilegiați ai curentelor istorice”, aceste măturii speciale transmit sintetic mesajul generațiilor de odinioară. Instituțiile din nevoia comunității sociale de a se remarca, exprimând demnitatea oamenilor liberi, felul în care acestia au dorit să se individualizeze în ochii contemporanilor și ai urmașilor, acestea trezesc un

interes sporit față de societatea în care au fost create.

Parcurgând sălile expoziției, constatăm grija deosebită a creatorilor de acte pentru creșterea puterii de rezistență a sigiliilor – prezenta acestora asigurând valabilitatea înscrisului – surprindem preocuparea cancelariilor domnești și al altor instituții, de a realiza validarea actelor emise, astfel încât pe de o parte, să evite abuzul și falsul sigilar, iar pe de alta sigiliul să devină un adevărat ornament menit a crește solemnitatea hrisoavelor.

În expoziție se află izvoare sfragistice reprezentative pentru a proba valoarea sigiliilor ca izvor istoric. Transmitând date asupra a ceea ce era esențial și de durată în desfășurarea fenomenelor sociale, marcând, prin puterea de sugestie, aspirațiile și idealurile generațiilor, sigiliile vorbesc în limbaj plastic despre originea comună a tuturor locuitorilor din fosta Dacie - baza luptei pentru unitatea națională, probează menținerea neîntreruptă a identității statelor românești, amintesc necurmata luptă pentru neamțare. Imaginile gravate în câmpul acestor izvoare speciale, deseori atestând preocupările cotidiene ale posesorilor, atribuțiile și pozițiile sociale ale acestora, permit cunoașterea mentalităților sociale.

Aceste izvoare probează, în ansamblu, ingeniozitatea făuritorilor matricelor sigilare, dovedesc în imagini plastice valoarea artistică a creațiilor spirituale românești, dragostea și admirația băștinasilor acestor locuri pentru frumos.

Retin atenția, din acest punct de vedere, matricele și inelele sigilare aflate în patrimoniul Muzeului Municipiului București, gazda și organizatorul expoziției. Remarcăm între acestea tiparele sigilare aparținând unor dregători, negustori și târgoveni din veacurile XVIII-XIX, cele provenind de la instituții din București, sigiliile lucrate cu

talent și migală, deseori purtând în câmp acvila cruciată – simbolul comunității românești – sau stema unită. Se alătură acestora documentele (cca 130) scrise pe pergament și hâtie cu filigran, care pe lângă mesajul istoric lăsat posterității, aduc și probitatea făuritorilor ei (miniaturisti, caligrafi, gravori, etc.).

Pe lângă hrisoavele emise de cancelariile domnești, în expoziție pot fi remarcate și documente provenind de la o serie de dregători și familii boieresti ce au avut un rol important în viața social-politică a țărilor românești, cu atât mai mult, cu cât prin compozițiile gravate permit cunoașterea evoluției heraldicii românești în această epocă de deschidere culturală.

Un loc aparte a fost rezervat exponatelor menite să redea evoluția însemnelor orașului București. Întâlnim aici cărțile date de județul Gherghina la 18 iunie 1665 și cea a județului Stoica, din 11 octombrie 1693, ce poartă sigiliul urbei în tus negru. La acestea se adaugă numeroase acte emise de autoritățile orașenești în veacurile XVIII-XIX.

Printre valorile care atrag atenția în mod deosebit, se remarcă actul privind înființarea spitalului Brâncovenesc, dar și hrisovul domnului Alexandru Dimitrie Ghica privind moșia și soseaua Colentina, ambele autentificate cu sigili în ceară roșie protejată în capsule metalice.

Tot în capsule metalice, se expun documente și diplome provenind de la împăratii Austriei Ferdinand I, Francisc al

II-lea și Iosif al II-lea, adevărate capodopere miniaturistice ale vremii.

Din bogata colecție de documente aflate în colecția Muzeului Municipiului București, ilustrativ, pentru interferența dintre formă și conținut, se detasează hrisovul emis de domnitorul Țării Românești, Alexandru Constantin Moruzi, la 1 iulie 1796, pentru fondarea Spitalului de ciumați de la Dudești.

Hrisovul, de o mărime neobișnuită pentru orice cancelarie domnească, are în registrul inferior, reprezentat portretul domnitorului Alexandru Constantin Moruzi, așezat în genunchi pe o pernă purpurie, având privirea și mâna stângă ațintite spre îngerul morții, aflat desupra sa.

În plan îndepărtat, poate fi zărită cetatea Bucureștilor, una dintre putinele imagini ale orașului din secolul al XVIII-lea. Realizată în culori calde, pastelate, miniatura este concepută într-o manieră modernă, îndepărtându-se de motivele tradiționale. Printre cei patru sfinți patroni ai Spitalului din Dudești, apare și Sf. Dimitrie Basarabov, patron al Bucureștilor.

Menită a trezi interesul general pentru studierea, păstrarea și valorificarea acestor fragile mărturii istorice, expoziția este destinată cercetătorilor și publicului iubitor de istorie, care vor găsi aici neîndoielnic, informații interesante, vor putea admira imagini demne să încante sufletul și să înalte cugetul.

*Sef birou – Organizare expoziții
Prof. Ionel ZĂNESCU*

Exista în momentul de fata o invazie de pungi, confectionate din cele mai diferite materiale, modele, culori, mărimi, cu o diversitate de inscriptii, care de care mai atractive. Chiar și cele mai banale pungi de hârtie, au o tinută elegantă.

Dar n-a fost întotdeauna asa !

Să ne întorcem în timp, prin anii 1948-1950, la cumpăna dintre regimurile politice.

În acel moment - precizăm pentru cei tineri - plasticul nu exista. O pungă frumoasă din hârtie era un adevărat lux. Produsele se livrau în pungi confectionate manual, în cadrul unor cooperative denumite în general " de invalizi " în care cooperatorii nu aveau întotdeauna deficiente, dar în care numerosi oameni își câștigau existența în mod cinstit, lucrând multe ore, la normă și luptând din greu pentru a-și îmbunătăți câștigul prin ore prestate suplimentar.

Asa au apărut pungarii, adică cei care confectionau pungi - cuvânt creat ad-hoc, care nu figurează în Dictionarul Academiei Române - o adevărată meserie, nu atât de bănoasă, pe cât de răspândită, ocupație dispărută astăzi.

Grupati în ateliere, în echipe mici, dotati cu utilaje rudimentare, ei confectionau pungi din maculatură.

De unde provenea materialul ?

În primul rând, imensele depozite de cărți sau tipărituri confiscate și interzise difuzării, apoi ziare, reviste, afise.

Desigur, cele mai periculoase dintre tipărituri fuseseră retrase și date la topit, iar cele fără importantă ideologică erau puse la dispoziția maselor sub formă de pungi de folosință comercială, în general pentru produse de tot felul livrate în vrac, inclusiv cele alimentare (pre-ambalarea fiind prea puțin practică pe atunci).

Coala tipărită era excelentă și pentru cornețele de seminte, în acele vremuri consumul semintelor de floarea soarelui sau de bostan făcându-se mai tot timpul și în tot

locul, aceasta fiind hrana celor săraci.

Pungile erau lucrate de către echipe mici, în care fiecare avea rolul său bine precizat. Unii dezmembrau cărțile, alții le desfășurau pe coli editoriale (ceea ce înseamnă 16 pagini), alții le tăiau la ghilotină, unii le dădeau forma de pungă și în fine, alții le lipeau cu papă (compozitie ce ținea locul lipicului, rezultată din amestecul de făină cu apă).

Lăsând la o parte riscul la care era supus consumatorul din cauza plumbului tipografic - literele fiind culese manual - ambalajele astfel confectionate înghiteau tone de maculatură, dar și de multe ori - nestemate ale tiparului. În setea lor de a " crea " ambalaje, dinozaurii aceștia înghiteau în nestire tot ce era tipărit. Un exemplu ilustrativ : mă aflam la o teribilă competiție ciclistă pe velodromul Dinamo (astăzi, dat uitării !), când un cunoscut, cumpărând un cornet de seminte de la un negustor tucuriu, care făcea o exuberantă reclamă produselor sale, tot consumând cu nesat " bomboanele agricole " - spărgând între dinți cu mare dexteritate semintele de floarea soarelui - observă pe cornet formule

matematice. Derulând cornetul, nu mică i-a fost mirarea descoperind o pagină din "Annalen der Physik", care tipărise, nici mai mult, nici mai puțin, teoria relativității a lui Einstein. O raritate bibliofilă de primă mărime!

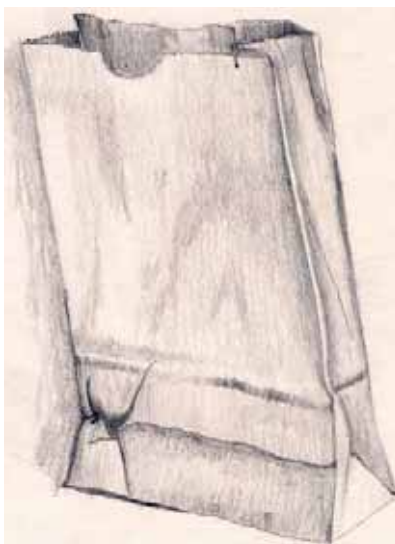
Un alt caz autentic : celebrul Sterescu - anticar, creator de școală în domeniu - povestea ciracilor episodul în care, de la o pungă, a recuperat ediția primă din Montaigne, ediția din 1781. Este o performanță să ai așa ceva! Nu ?

Pungarii - oameni fără cultură, sau chiar fără carte, deveniseră - fără voia lor și fără să știe - un fel de " călăi inocenti ", responsabili de distrugerea unor volume sau publicatii unice.

Se știe că bibliotecile românilor au fost cistite de cărți de valoare, bibliotecile boierilor sau ale intelectualilor - nu neapărat înstăriți - erau pline de cărți franțuzești sau germane. Mai rar au pătruns cărțile englezești. Erau de asemenea multe volume în italiană și uneori în spaniolă, ca să nu mai vorbim de edițiile latine și grecești ale clasicilor.

Este tributul pe care cultura românească, bibliotecile l-au plătit în primii ani ai noii orânduri postbelice.

Florin Colonas

ION TÂNTAȘ

1909 - Se naște la 5 iulie în satul Tur, azi cartier al orașului Negrești din țara Oasului.

1921 - Îi moare tatăl și astfel frații Ion (12 ani) și Vasile (10 ani) rămân orfani, în grija

1935 - ilustrează cu 25 de portrete antologia de poezie „Noua lirică ardeleană”, cu ecou în epocă.

1938 - În aprilie deschide prima lui expoziție personală, în sala „Dacia” din Satu Mare.

1942 - 1946 - Continuă și termină cu examen de diplomă studiile de pictură.

1948 - Pictează sala festivă a Prefecturii din Dej.

1952 - 1973 - participă la expoziții anuale, municipale și de stat. În ultimul deceniu de viață are trei expoziții personale în București.

1973 - La 15 iulie se stinge din viață în București.

RESTAURARE

DANART IMPORT EXPORT S.R.L.

Restaurari profesionale, garan-tate, obiecte de artă - tablouri, icoane, lemn policrom, rame vechi, mobilier. Restauratori atestati de MCC.

STR. SANDU-ALDEA
CONSTANTIN, Nr. 73
3190986, fax: 3190985,
0723.585753,

Nistor expo - Art

Recondiționări mobilier de epocă

Lugoj, str Smîrdan 7,
tel/fax 0256 35 28 42,
0788 44 54 97, 0722 44 54 97,
nistor_d@hotmail.com
(Jr. Dan Nistor - Popovici,
director general

TAINA LEMNULUI S.R.L.

RESTAURĂRI DIN LEMN

MARAMUREȘ, COM. OCNA
SUGATAG
STR. GEORGE COSBUC 14
0262/374062; 0744/500788

DAN ILIESCU

Restaurare artă decorativă

Str. Plevnei nr. 57, tel.: 314.87.17;
0721.506257

ATELIERUL DE RESTAURARE AL MUZEULUI DE ISTORIE AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI

STR. BERZEI Nr. 17 021/3131208

A.F. Negrea Art

Obiecte din piatră sculptată și piese din piatră veche

Ulmeni, jud. Buzău
Nicusor Negrea 0766.357.646

Personaj destinat să creeze lejer un mit plebeu și atasant, Victor Mihăilescu Craiu a generat un folclor vesel, pitoresc și un pic nesperios. Incapabil să urască sau să dispere a luat viața așa cum i-a fost hărăzită și a crezut în bucuria fiecărei zile. A picta era suprema rațiune de a fi și a făcut-o pentru propria sa delectare. La sfârșitul lucrului, satisfacția îi era imensă deoarece nu realiza necesitatea de a-și ierarhiza operele. El trebuia doar să picteze continuu, ca un fel de curgere ireversibilă. Era, putem spune, egalul naturii prin naturalețea creației și prin lipsa oricărei finalități. Dimensiunea creatorului se relevă în sine, prin parcurgerea drumului de la gând la expresia lui exterioară. Mihăilescu-Craiu picta cu aceleași emoții, ca Luchian altădată, un portret sau natură statică, o acuarelă sau un peisaj de iarnă. Alterna acuarela cu laviul, uleiul cu guasa. Lejeritatea tuseilor, aerul destins al imaginii, rafinamentul și spontaneitatea, acordurile generoase, subtile, fosnetul vegetației atinsă de vânturile subțiri ale serii au sonorități suave. Craiu nu putea brusca nimic din

VICTOR CRAIU-MIHĂILESCU

ceea ce natura zămislise într-o clipă de grație. El o descoperea doar cu uimire și, dăruit, îi restituia frumusețea dintâi. Obiectele banale din interiorul casei, vechi vase de lut, icoane, tăvi și polonice de lemn evocă o atmosferă domestică așa cum Chardin cândva își picta cu drag ustensilele de pictură. Colorist în game variate, generos și solar, armonios și sugestiv, Craiu e un miracol discret și oarecum necunoscut. Pe linia Luchian-Ghiată, Craiu este unul dintre marii coloristi ai picturii românești de după război.

1908 - s-a născut la 1 ianuarie în localitatea Belcești - Iași
 1914 - este adus de părinți, pentru prima oară, la Iași, unde urmează școala primară și studiile secundare la Seminarul pedagogic universitar
 1929 - 1933 urmează cursurile Facultății de Drept și Filosofie din Iași
 1931 - 1934 studiază pictura la Academia de Arte Frumoase din Iași, având ca profesori pe Ștefan Dimitrescu, N.N. Tonitza, Octav Băncilă
 1934 - deschide la librăria Socec din Iași prima expoziție personală
 1943 - este acceptat ca membru în Corpul artiștilor plastici din România
 1943 - 1947 profesor secundar la Iași, Brasov, Prejmer
 1967 - i se conferă Ordinul Meritul Cultural clasa a IV-a și Premiul special al UAP din România
 1982 - în iunie, are locul vernisajului unei mari retrospectivă Victor Mihăilescu-Craiu, organizată de Muzeul de Artă din Iași, cuprinzând peste 200 de guase, acuarele și desene din colecția familiei artistului și a muzeului ieșean.

Cu ocazia împlinirii a 100 de ani de la înființarea Institutului Geologic al României, se introduce în circulație emisiunea de timbre MINERALE.

Sunt cunoscute peste 4000 de minerale din care silicatii reprezintă circa 34%, oxizii și hidroxiizii, circa 25% iar sulfurile circa 20%.

Mineralele prezentate în timbrele emisiunii filatelice sunt: agatul, ametistul, blenda, cuarțul, fluorina și stibina

Fluorina (CaF₂) – în latină fluorum. Sistemul de cristalizare este cubic. Poate fi mai rar incoloră sau colorată în galben de miere, verde, violet, albastru.

MAGAZINELE ROMFILATELIA

București

Str. Ion Câmpineanu nr.27, Sector 1, cod: 010034, tel 021/313 88 96

Str. Dr. Dimitrie Gerota nr.13 (fostă Jean Louis Calderon), Sector 2, cod: 011011, tel 021/314 58 49

Calea Mosilor nr.288, Sector 2, cod: 020895 tel 021/210 20 28

Calea Grivitei nr.64-66, Sector 1, cod: 010734, tel 021/314 69 96

Bacău

Str. Nicolae Bălcescu nr.1, Bloc SELECT, Bacău, cod: 600050, Județul Bacău, tel 0234/20 42 17

Cluj-Napoca

Piața Unirii nr.19, Cluj-Napoca, cod: 400113, Județul Cluj, tel 0264/59 21 33

Timisoara

Str. Mercy nr.9, Timisoara, cod: 300085, Județul Timis, tel. 0256/43 43 77

MINERALE

Cuarțul (SiO₂). Sistemul de cristalizare este trigonal și se prezintă sub un număr mare de forme foarte variate.

Agatul (SiO₂), a cărui denumire vine de la râul Achates din Sicilia, este o varietate de calcedonie cu zone concentrice regulate și frumos colorate în mod diferit. **Blenda** (ZnS) sau Sflerit (în greacă, sfleros), este o sulfură naturală de zinc de culoare galbenă, verde, roșie, brună sau neagră. **Ametistul** (SiO₂), în greacă amethystos, este o varietate de cuarț cristalizat, colorat violet cu forme de bipiramide fără fete de prisme sau cristale prismatice, terminate cu romboedru direct. **Stibina** (Sb₂S₃) sau Antimonit (în latină stibium), are sistemul de cristalizare rhombic. Cristalele sunt întotdeauna prismatice și alungite.

ROMFILATELIA

Str. Fabrica de Chibrituri nr.28, 050183, Sector 5, București, ROMANIA
Tel: 40 21 336 93 92/ 40 21 336 93 46
Fax: 40 21 337 24 48

Email: office@romfilatelia.ro

Dacă aveți întrebări despre companie, produsele și serviciile pe care le oferim, nu ezitați să ne contactați.

Noul sediu Romfilatelia din București

MUZEUL NATIONAL FILATELIC

Calea Victoriei, nr. 12, sector 3, București
program de vara:
Luni-Marti închis
Miercuri- Duminică deschis: 10-18
Tel 021 312 74 99, 021 312 74 87, 021 312 55 42
Tel/Fax 021 312 55 85

Dictionar pentru filatelisti

Serie - ansamblul marilor postale ce formeaza o anumita emisiune.

Stampila - a pune, a aplica o stampila.

Stampila postala - „ 1. Instrument postal de uz curent format dintr-un cap de metal, lemn, cauciuc sau material plastic pe care este gravata denumirea unitatilor postale, fixat pe un suport de lemn sau plastic, de lungimi diferite - pentru inlesnirea manuirii - ; in mijlocul capului se afla tipe mobile din care se formeaza elementele necesare compunerii datei calendaristice - anul, luna, ziua, ora. 2. Urma lasata pe hartie de stampila impregnata cu tus sau cerneala. Rolul stampilei postale consta, in primul rand, in anulara prin obliterare a marilor postale, in scopul evitarii reutilizarii lor in dauna postei; stampila postala de loc si data are menirea de a indica, pe langa datele calendaristice, si elementele precum: locul expedierii, localitatea de destinatie, timpul scurs de la efectuarea expeditiei.”

Stampilare - „actiunea de a stampila si rezultatul ei. Aplicarea unei stampile pe un document pentru a-i da valabilitate, pe marfuri pentru a le arata provenienta sau apartenenta, pe corespondenta pentru datare, localizare si autentificare; aplicarea inlocuind valoarea taxelor de expediere, modalitatea de transport al obiectului de corespondenta (vapor, tren, avion).Stampilele postale indica si denumirea oficiului postal sau, dupa caz, numarul de ordine al oficiului postal, localitatea in care este situat oficiul postal si denumirea prescurtata a judetului.”

Francisc Ambrus

Colectionar de acțiuni, obligațiuni și polite asigurare.
www.scripophily.ro
fery@ess.ro
0722 934 317; 0741 706 392

Universal Constantin Cumpără și vinde timbre filatelice

București, sector 5
Str. Mitropolit Dosoftei 22
Tel.: 0744/643922,
021/3364012, 021/2107147
(firmă, orele 14 – 19)
george25@xnet.ro

Asociația Filatelistilor din București

București, sector 1
Sos. Stefan cel Mare, nr. 2
Tel.: 021/2106348

Cema prod serv filatelie

București, sector 3, str. Gura lalomitei 5

Federatia Filatelică Română

București, sector 1, str. Boteanu, nr. 6
Tel.: 021/3131007, 021/6138921,
021/3134004

Kraft student service filatelie

București, sector 5
Str. Sadului, nr. 35

ZIUA MĂRCII POSTALE ROMÂNEȘTI Decebal

FILATELIE

Număr de valori: 4
Valori nominale: 30
Bani; 50 Bani;
1,20 Lei; 3,10 Lei
Tirajul total al emisiunii: 397.040 timbre:
313.440 timbre în coli
de 12 buc. și 20.900
blocuri de 4 timbre.
3 plăci „prima zi” a
emisiunii: 550 seturi (3
plăci).
Cărți postale maxime:
350 seturi (4 ilustrate)

Romfilatelia, societatea specializată în emiterea și comercializarea mărcilor postale românești, în cadrul tematicii anuale ZIUA MĂRCII POSTALE ROMÂNEȘTI, cu ocazia comemorării a 1900 de ani de la moartea lui Decebal, introduce în circulație o emisiune de timbre dedicată marelui rege dac Decebal (106 - 2006).

Importanța războaielor cu dacii este ilustrată în numeroase monumente realizate de Apolodor din Damasc: Columna lui Traian - pe ale cărei basoreliefuluri sunt prezentate scene de luptă ale romanilor cu dacii, din cele două războaie; Forumul lui Traian și Bazilica Ulpia Traiana.

Definitiviu pentru personalitatea

ultimului rege erou al dacilor este ceea ce a scris despre Decebal istoricul Dio Cassius: "Era foarte priceput în ale războiului și iscusit la faptă, știind să aleagă prilejul pentru a-l ataca pe dusman și a se retrage la timp. Abil în a întinde curse, era viteaz în luptă, știind a se folosi cu dibăcie de o victorie și a scăpa cu bine dintr-o înfrângere, pentru care lucrul ei a fost mult timp pentru romani un potrivnic de temut."

Trei dintre timbrele emisiunii filatelice (cele cu valoarea nominală de 30 Bani, 50 Bani și 3,10 Lei) reprezintă o concepție grafică proprie a artistului plastic Octavian Penda. Timbrul cu valoarea nominală de 1,20 Lei asociază la harta vechii Dacii imaginea unui coif dac.

Apariții filatelice - toamna 2006

150 DE ANI DE LA INAUGURAREA
PRIMEI LINII DE CALE FERATĂ DIN
BANAT (locomotive de epocă) - Nr. timbre: 6 și 1 colită (tematic)

PRO EPIRO - Nr. de timbre: 1 colită
dantelată, 4 timbre

CONSTANTIN BRÂNCUȘI - EMISIUNE
COMUNĂ ROMÂNIA - FRANȚA -
Nr. timbre: 2 (tematic)

A XI-a CONFERINȚĂ LA NIVEL
ÎNALT A FRANCOFONIEI - BUCUREȘTI
- Nr. timbre: 1 (tematic)

WWF - PĂȘĂRI PROTEJATE
(Lopătaru Eurasian) - Nr. timbre: 4

CENTENARUL MUZEULUI
ȚĂRANULUI ROMÂN - Nr. timbre: 3-4
ORDINELE ROMÂNIEI - 4 timbre.

ARTIȘTI ROMÂNI CONTEMPORANI -
Nr. de timbre: 3 (tematic)
CENTENARUL FEDERAȚIEI

ROMÂNE DE GIMNASTICĂ - Nr. timbre:
3-6 (tematic)

MARI ACTORI ROMÂNI - 5 timbre.
CRĂCIUN - Nr. timbre: 1 (tematic)

TVR - 50 DE ANI - Nr. timbre: 1
UNICEF - 60 DE ANI - Nr. timbre: 1
(uzual - emisiune de rezervă).

Lilieci

Romfilatelia introduce în circulație emisiunea de timbre LILIECI.

Liliecii sunt mamifere insectivore, crepusculare și nocturne, din ordinul Chiropterelor. Au aripile formate dintr-o membrană dublă de piele, care unește degetele membrilor anterioare și se extinde pe laturile corpului până la cele posterioare și coadă. Se orientează în întuneric cu ajutorul ultrasunetelor pe care le emit, urechea lor fiind capabilă să perceapă ecoul undelor reflectate de obstacole.

Liliecii se hrănesc cu insecte, fructe, Polen, nectar, pești, broaște, sânge. Cei din Europa sunt exclusiv insectivori, numărând 45 de specii care se împart în trei familii. Liliecii din România (30 de specii), aparțin familiilor Rhinolophidae și Vespertilionidae ce fac parte din subordinul Microchiroptere.

În urma degradării și restrângerii habitatelor naturale, folosirii excesive a insecticidelor cât și a deranjării locurilor de hibernare și reproducere, populațiile

de lilieci din Europa s-au împuținat.

Liliecii folosesc ca adăpost peșteri, fisurile stâncilor, scorburii și poduri părăsite.

România, cu cele peste 13000 de peșteri, reprezintă un important refugiu și un centru populațional pentru liliecii din Sud-estul Europei.

Pe timbrele emisiunii filatelice sunt reproduse următorii lilieci :

- *Myotis myotis* (Lilial cu bot ascuțit), pe timbrul cu valoarea nominală de 30 Bani.
- *Rhinolophus hipposideros* (Lilial mic cu nasul potcoavă), pe timbrul cu valoarea nominală de 50 Bani.
- *Plecotus auritus* (Lilial urecheat brun), pe timbrul cu valoarea nominală de 100 Lei.
- *Pipistrellus pipistrellus* (Lilial

ptic), pe timbrul cu valoarea nominală de 120 Lei.

- *Nyctalus lasiopterus* (Lilial mare de amurg), pe timbrul cu valoarea nominală de 1,60 Lei.

- *Barbastella barbastellus* (Lilial cârn), cu valoarea nominală de 2,20 Lei.

Emisiunea filatelică a fost realizată cu sprijinul specialiștilor Muzeului Național de Istorie Naturală „Grigore Antipa” din București.

Ulcioare de nuntă III

Ulcioarele de nuntă ilustrează inventivitatea tehnică și imaginația olarilor caracterizată prin originalitatea formelor, a proporțiilor, decorării și cromaticii.

Compoziția pare perfectă prin distribuția simetrică, alternanță și ritmică a motivului ornamental dar și a celui cromatic. Ornamentele ce caracterizează ulcioarele de nuntă sunt fie geometrice (crucea, cercul, romb, spirala), zoomorfe (barza, cocorul, păunul, vulturul, calul, leul, câinele, șarpele), astrale (stele), ori vegetale (bradul, vrejul cu frunze și flori, pomul vieții, flori). Culorile frecvent folosite sunt alb, galben auriu, portocaliu, roșu, albastru, verde, negru. Ulcioarele reliefează trăsături ale creației țărănești, cum ar fi originalitatea, continuitatea, specificul etnic, funcționalitatea și nu în ultimul rând, virtuțile artistice.

Ulcioarele de nuntă ilustrate pe timbrele emisiunii sunt reprezentative pentru ceramica din județele Olt, Satu Mare și Argeș. Timbrul cu valoarea nominală de 30 Bani reprezintă ceramică din Golești-Argeș. Timbrul cu valoarea nominală de 70 Bani ilustrează ceramică din Româna-Olt. Timbrul cu valoarea nominală de 100 Lei reprezintă ceramică din Oboga-Olt. Timbrul cu valoarea nominală de 2,20 Lei ilustrează ceramică din Vama-Satu Mare.

CARACTERISTICI TEHNICE:

Valori nominale: 30 bani; 70 bani; 100 lei; 2,20 lei
 Tirajul emisiunii: 1.681.200 timbre: 1.461.600 timbre în coli de 100, 219.600 timbre în minicoli de 9 timbre. 1 plic „prima zi” a emisiunii 550 buc. echipate cu seria, numerotate și obliterare cu stampila „prima zi” a emisiunii. Carte postală maximă: 350 seturi (4 imagini)

NUMISMATICĂ

GALERIA NUMISMATICĂ

*Vânzare, cumpărare, expertiză
monede și decoratii militare*

București, sector 1,
str. Academiei nr 35-37
tel: 021 312 2176

NUMMUS S.R.L.

str Popa Tatu nr. 20

Societatea Numismatică Română

București, sector 1,
str Popa Tatu, nr. 20

Impex Zimbrul Carpatin

Str. Selari 9-11, sector 3
315 88 16, 0788 489 942,
0723 326 422
Manole Mircea Gheorghe

VALENTIN SINCA

*Numismatică-filatelică
Vânzări-cumpărări*
Str. Domnița Anastasia nr. 15
0724.693.387
blazonantik@yahoo.com

Marius Monceanu –

colecționar insigne românești,
monede
bizantine, grecești
Tel. 0723.033.789
email -
mmonceanu@yahoo.com

Gabriel Monceanu

colecționar acțiuni vechi, tematice
trenulețe

Muzeul Băncii Naționale

București, str. Lipskani 25, cod 030031

Monetăria Statului

București, str. Fabrica de chibrituri 30

Valea Regilor mai are minuni nedescoperite

Un arheolog britanic a făcut o nouă descoperire senzatională la Luxor în Valea Regilor: un mormânt necunoscut până acum a fost depistat și localizat prin radar. Britanicul este Nicholas Reeves care a pornit să studieze zona necropolei faraonilor și a insistat foarte mult pe un perimetru unde se află și senzationalul mormânt al lui Tutankamon scos la lumină în 1922. Noua cavitate este la puțini metri de celebrul mormânt al tânărului faraon. Zona este studiată cu insistență mai ales după ce în februarie un egiptolog American a găsit un mic mormânt cu șapte sarcofage și nici o mumie – un mormânt fals probabil. Arheologii au fost dezamăgiți pentru că ei caută în zonă morminte ale mamei sau văduvei lui Tutankamon.

Oricum, egiptologii cultivă și ei misterele. Noua vedetă a breslei, Reeves a declarat că a descoperit noul mormânt în anul 2000 când a făcut mai multe scanări cu radarul, dar a ținut secret până acum rezultatul. În plus a mai spus că nu vrea bani ci să atragă atenția că mai există comori în Valea Regilor chiar și după sute de ani de săpături abuzive și anarhice. Englezul nu a precizat dacă mormântul localizat de el conține vreun tezaur sau este o necropolă capcană.

